

lede som et nyslaaet Tyvekronestykke, førte en høj og sværbarmet Dame hen ved Siden af Pianisten.

Dette var Afsløringen af den store Overraskelse, som Ivan havde kaldt *le clou*. Damen, en berømt Sangerinde fra den kongelige Scene, havde vist Familien den Velvilje at modtage en Indbydelse til Selskabet og (mod et klækkeligt kontant Vederlag forøvrig) at synge to Sange og et Dakapo-Nummer efter Bordet, en Gunstbevisning, som hidtil — hvad de fleste af de Tilstedeværende vidste — kun var bleven enkelte meget højtstillede og velhavende Adelsfamiljer til Del.

Per, der ganske manglede Øre for Kunstsang, søgte at slippe bort. Han saae, hvordan nogle andre Herrer, hvem Rygeværernes Fred lokkede, heldig smuttede ud langsmed Væggene. Selv havde han imidlertid for langt til Udgangene. Inden det lykkedes ham at naa en af Dørene, lød der et Teaterskrig gennem Salen og straks derefter et hendøende pianissimo, der nødte ham til at standse og slaa sig tiltaals.

Damens Sang hørte han dog ikke meget paa. Det var Aron Israels Ord, der blev ved at tone i hans Øre; de havde gjort ham saa underlig svimmel. Der var ligesom noget af en Styrelse i, at han skulde møde denne begejstrede Tillid netop nu, da han selv var begyndt at tvivle. For nu tilstod han det, at han — i enkelte, mismodige Øjeblikke — havde været ved at tabe Troen paa,